

„Голѣмата мечка.“

Едно врѣме имало на земята голѣма суша: прѣсѣхнали всички рѣки, потоци и кладенци, исѣхнали дърветата, горигѣ и трѣвитѣ, а хората и животнитѣ мрѣли отъ жажда.

Прѣзъ една нощъ излѣзло едно момиченце отъ дома си съ една каничка въ ржцѣ и трѣгнало да търси вода за болната си майка. Никждѣ то не намѣрило вода и уморено легнало на полето въ трѣвата и тамъ заспало. Когато се пробудило и грабнало каничката си, едва що не пролело водата изъ нея. Тя била пълна съ чиста, прѣсна вода. Момиченцето се зарадвало и посѣгнало да се напие, но веднага помислило, че водата трѣбва за майка му и се затичало къмъ дома си. То тѣй много бързало, че не забѣлѣзало едно кученце подѣ краката си, спзнало се въ него и изпуснало каничката. Кученцето жалостно заскимуцало. Момиченцето дигнало каничката.

То си помислило, че се е разлѣла водата, но не, каничката стояла право на дъното си и всичката вода си била вътрѣ. Момиченцето отлѣло въ шепата си малко водица и дало на кученцето. То я изпило до капка и се развеселило. . . . А момиченцето пакъ взело каничката, но тя отъ дървена веднага станала на сребърна.

Момиченцето занесло каничката у дома си и я подала на майка си. Майката каза: „Мило дѣте, азъ и тѣй ще умра, по-добрѣ пий ти и оталожи жаждата си,“ и дала каничката на момиченцето. Въ тази минута каничката отъ сребърна станала златна.